

Nagy Lea
KIMONDATLAN

A fülembé ordít valami egészen kicsi távoli sor,
és már elhiszem, hogy van más is ezen a bolygón,
aki elfelejtette saját magát valamikor,
amikor még meg sem született,
inkább csak sejtette, hogy fájni fog,
és úgy döntött, vállalja mindazt, ami egykor,
valaha, és mindig körülvesz bennünket.

Aztán továbbsétált az Uránuszon,
majd visszaharapott, ha muszáj volt,
és kék öltönyben ejakuálta fel mindazt,
amire nem volt szüksége, csak kellett valami,
amit elhisz, és nem hazudtolja meg saját végítéletét,
mert azt tanították neki, hogy elhinni illik,
és ha elhiszed, magadat érted meg, mármint,
érted, hazudsz, és végtelenül hazudsz saját magadnak;

pedig a kimondatlan igazság egy tükör tőlem,
magamnak, amibe nem merek belenézni,
mert aki rám vigyorog, sokkal kevésbé élvezte
az együttlétek vad közhelyét, mint én,
és mégis hangosabban dicsérte, tudod,
mint amikor egy megafonba ordítottál valamit a politikáról,
miközben a fülembé ordít valami egészen kicsi távoli sor,
hogy ne halljam hallhatatlan suttogásaidat.

KAPASZKODÁS

Az ölelés fénysebességgel megy át rajtunk.

Csupán a soha el nem tűnő kapaszkodás
marad meg. Már mint rajtunk.
Mert *taxidermista* nem leszek,
nem ülök majd kitömött macska
testeden, örülve, hogy milyen élethűen
emlékeztetsz arra, akit meglőttem.

Humanitárius állattartó sem leszek,
aki fület vakar önmagáért, gügyög
és tápot vesz. Két hülye metafora,
de van, hogy csak így mondható el,
hogy mennyire *kimondhatatlanul*.
Vég vagy kezdet, nem számít.

Az ölelés fénysebességgel megy át rajtunk.

Szívcsapda, 2012